

[Per Hækkerup.]

af de lettelser, der allerede under den forrige regering blev gennemført for opsparingen, vil det medvirke til at stimulere en frivillig opsparing, som på længere sigt er nødvendig for at bedre grundlaget for vor økonomi.

Erklæringen bebuder også det forslag til gennemførelse af grundstigningsskyld, som den tidligere regering fremsatte, og et forslag om frivillig overgang til fuld grundskyld. Der tales om en revision af byggestøttelovgivningen, og det er i den forbindelse værd at understrege, at det sigte, man inden for regeringen er blevet enig om ved denne revision, retter sig mod øget byggeri, og støtten vil få en stærkere social betoning, end den har i dag. Der er tale om en positiv beskæftigelsespolitik dels over for sæsonarbejdsløsheden, dels over for den arbejdsløshed, der er særlig voldsom i visse bestemte områder af landet.

Der er naturligvis derudover i regeringserklæringen antydning af en række andre lovgivningsanliggender, som jeg ikke skal komme nærmere ind på her; men jeg vil understrege hovedindholdet af regeringserklæringen om den langsigtede politik, der er dette: at tilvejebringe en stabilisering af dansk økonomi på længere sigt.

De foreliggende lovforslag og de tanker for en langtidspolitik, som er omtalt i regeringserklæringen, har, som jeg tidligere har nævnt, den fordel at være udtryk for en flertalsregerings ønsker. Vi er måske endnu ikke helt vant til de parlamentariske arbejdsvilkår under en flertalsregering; det er så længe siden, vi har haft en sådan, at vi måske har levet os ind i lidt andre traditioner. Men jeg vil gerne understrege, at den erklæring, den højtærede statsminister og den højtærede finansminister har afgivet om, at man med velvilje vil gå ind i et samarbejde med oppositionspartierne om alt, hvad der kan betyde en konstruktiv forbedring af de lovforslag, der her er fremsat, kan socialdemokratiet slutte sig til. Vi håber, at de to store oppositionspartier ikke i en måske forståelig skuffelse over, at udgangen af valget og regeringsdannelsen blev, som tilfældet var, vil henfalde til en sådan bitterhed og negativitet, at de ikke er til at råbe op i en saglig forhandling.

Jeg understreger, at socialdemokratiet er

villig til en saglig forhandling, og vi tror, det er rigtigt i denne situation at sætte hensynet til det bredest mulige grundlag for den økonomiske politik over eventuelle partitaktiske hensyn.

Erik Eriksen: Det egentlige arbejde for det folketing, der blev valgt den 14. maj, er nu begyndt, og vi skal tage stilling til den programerklæring og det kompleks af lovforslag, som er fremsat her i tinget; dele deraf er jo også på dagsordenen for dette møde. Men det må vist føles naturligt — jeg kunne også sige påkrævet — at jeg, inden jeg kommer nærmere ind herpå, knytter nogle bemærkninger til de højst besynderlige begivenheder, der gik forud for dannelsen af den nuværende regering, som jeg mener man har lov til at sige i enhver henseende er trekantet.

Jeg lagde nok mærke til, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der talte som socialdemokratiets ordfører, gav udtryk for, at når jeg ikke havde dannet regering, skulle det være af skræk for opgaven. Nu er det ærede medlem jo noget kendt for at være den, man inden for socialdemokratiet bruger til at tale ud ad vinduerne. Jeg skal ikke argumentere mod det ærede medlems tale her i dag; jeg skal alene indskrænke mig til at konstatere, at noget sådant virkelig kan siges af socialdemokratiets ordfører.

Det er vel rigtigt at sige, at valgkampen begyndte allerede med den afsluttende debat i det gamle folketing. Socialdemokratiet havde igennem 3½ år haft regeringsmagten, dækket af radikale skjolde. Regeringspartiet selv var i det store og hele tilfreds med resultaterne af sin politik, og denne tilfredshed holdt sig valgkampen igennem. Alligevel blev det et dårligt valg for regeringen; men det var unægtelig også en overmenneskelig opgave at få vælgerne til at forstå grunden til denne tilfredshed. I regeringens kølvand var fulgt en betydelig arbejdsløshed, og der var, målt med det øvrige Vesteuropa, en for ringe produktionsfremgang.

Vi havde den højeste rente og den største prisstigning, investering og opsparing var holdt nede, og vi havde trods flere drøje kriseforlig en katastrofal nedgang i valuta-beholdningen. Det var denne politik, rege-